

COLUMN MYRTHE MEESTER

Innerlijke ruimte

In het voorjaar krijgt mijn moeder altijd zin om het interieur onder handen te nemen. Vorig jaar werd er een stoeltje vervangen, dit voorjaar heeft ze de wanden van de keuken in een zachtgroene tint geschilderd en ligt er in de woonkamer een pluizig, geruit nieuw tapijt. Telkens als ik (vanwege corona) de boodschappen voor mijn ouders doe, vraagt ze me een plantje of boeketje bloemen mee te nemen. Ondertussen doet ze inspiratie op in kunstboeken en grote stapels *VT Wonen*.

Mijn vader, die totaal niet van veranderingen houdt, ziet haar herinrichtingsdrift met lede ogen aan. 'Materialistisch', mompert hij wanneer hij de rekening van het stoeltje of tapijt te zien krijgt. Zijn eigen werkkamer op zolder, de enige plek waar mijn moeder niet haar stempel op heeft gedrukt, is een zielloze ruimte met witte wanden, grijze aktekasten en een oerdegelijk bureau met metalen poten. Zou het verschil tussen de warme, sfeervolle woonkamer vol planten en kleden en zijn eigen Ikea-hol er voor hem werkelijk niet toe doen? Of geniet hij stiekem, zonder dat hij het bewust in de gaten heeft, toch mee van het weldadige effect dat esthetiek en comfort op een mens kunnen hebben?

In het Duits heet een interieur *Innenraum*, wat je letterlijk als 'binnenruimte' kunt vertalen. Van oudsher is de huiselijke sfeer het domein van de vrouw. Nog steeds zijn het opvallend vaak vrouwen, zoals mijn moeder, die de inrichting en kleuren van hun huis aangrijpen om hun binnenwereld – hun smaak, gevoel en identiteit – op een zichtbare manier tot uitdrukking te brengen. Het interieur als expressiemiddel dus, als kunstvorm, waarbij een kamer als canvas fungeert om de ziel van de bewoner(s) vast te houden en te weerspiegelen.

Een plek waar dat uitzonderlijk goed gelukt is, is Charleston Farmhouse van Vanessa Bell, de oudere zus van schrijfster Virginia Woolf. Als tiener bezocht ik het artistieke landhuis in het zuiden van Engeland met mijn ouders en oudere zus, en hoewel ik nog niet bijzonder in kunst geïnteresseerd was, voelde ik onmiddellijk dat we door een driedimensionaal

schilderij wandelden. Alle oppervlaktes in het huis waren beschilderd met kleuren en patronen, of bedekt met zelfgemaakte schilderijen in een decoratieve stijl à la Henri Matisse. Zelfs lampenkappen, kamerschermen en de bekleding van stoelen waren artistiek, en alle servies en ieder vaasje was voorzien van zelfgeschilderde bloemetjes of pauwenogen.

Laatst bezocht ik in het Drents Museum een expositie van de hedendaagse interieurschilder Matthias Weischer. Zijn decoratieve kleurvlakken en patronen doen soms denken aan Matisse en Bell, maar zijn schilderijen zijn verrijkt met extra betekenisladen en symbolen, zoals een leeg, stripverhaalachtig tekstwolkje dat in de lucht zweeft en verwijst naar alle gesprekken die in deze kamer zijn gevoerd of nog gevoerd zouden kunnen worden. Vaak brengt hij meerdere verflagen over elkaar aan, die hij vervolgens plaatselijk wegkrabt. Zo ontstaan er diepte en reliëf, alsof een achterliggende, mysterieuze werkelijkheid door de wanden van het interieur probeert te breken. Met deze versmelting van het zichtbare en het onzichtbare, het tastbare en het gesuggereerde, toont Weischer wat een interieur in wezen is: een uitdrukking van ziel ('Innen') in ruimte ('Raum'). Mijn vader heeft ongelijk: je bezighouden met je interieur is niet alleen maar materialistisch.

Matthias Weischer, **Bulb**, 2020, olieverf op doek, 38 x 46 cm.